

Br

KONCERT MUZYKI KAMERALNEJ

*****

W dzisiejszym koncercie usłyszymy Concerto grosso opus 6 nr 3 e-moll Arcangelo Corellego i I Koncert Brandenburski F-dur Jana Sebastiana Bacha.

Kompozytorskie dzieło Corellego ogranicza się do muzyki instrumentalnej, a w tym zakresie do dwóch tylko form: sonaty i koncertu. Z właściwą sobie troskliwością i rozmysłem przygotował kompozytor swoje dzieła do wydania, publikując tylko to, co najlepsze. Z sześciu opusów, zawierających po 12 utworów, najważniejsze są skrzypcowe sonaty solowe opus 5 i Concerti grossi opus 6. ^{jako forma} ~~W zakresie formy Concerto grosso nie przypada i co~~ ~~prawda Corellego, jak często się mówi, zasługa jej stworzenia;~~ ^{nie jest} ^{Corellego} dokonał on natomiast wzorowego skonsolidowania tego przed 1719 ¹⁷¹⁹ rokiem, wykształconego i ^{mającego} improwizacyjne ^{jeszcze rysy} posiadającego gatunku, którego koncertujący styl polega na przeciwstawianiu większej grupie instrumentów /grosso/ mniejszego zespołu /concertino/, składającego się z kilku tylko instrumentów. Przez swą

znakomitą konstrukcją, świeżość inwencji melodycznej, charakterystyczną powagę muzycznej dykcji ^{inwencji} ~~12~~ koncertów z opusu 6-go stało się doskonałym wzorem dla licznych następców Corellego. Styl jego jest syntezą osiągnięć weneckiej szkoły operowej XVII wieku i ówczesnej francuskiej muzyki instrumentalnej. Każdy z 12-tu koncertów Corellego jest skończonym arcydziełem o przejrzystej architekturze i harmonijnej równowadze między formą a wyrazem.

Oto więc concerto grosso op. 6 nr 3 c-moll Arcangelo

Corellego. Części utworu: Largo-Adagio-Alegro-Grave-Vivace-Allegro.

Grają: Kazimierz Janasz i Józef Kalisz - skrzypce, Edward Witosz

~~XTAKA:~~

wiolonczela oraz zespół smyczków Wielkiej Orkiestry Symfonicznej

Polskiego Radia i Telewizji, dyryguje Włodzimierz Kamirski.

/Taśma nr ~~3072-S~~, czas: 13'15"/

Było to ~~conerto~~ concerto grosso opus 6 nr 3 ~~XXXX~~ c-moll Arcangelo Corellego.

Do najznakomitszych kompozycji orkiestrowych Bacha należą t.zw. koncerty Brandenburskie, dzieła stawiające przed wykonawcami niemałą trudność techniczną i interpretacyjną. Prawdopodobnie w czasie podróży z księciem Leopoldem von Anhalt do Karlsbadu poznał Bach w 1719 roku Christiana Ludwika, margrabiego branden-

burskiego, wielkiego miłośnika muzyki, który zachwycony grą i kompozycjami Jana Sebastiana, prosił go o napisanie kilku dzieł dla swojej kapeli dworskiej. Bach uczynił zadość życzeniu i dwa lata później w 1721 r. przesłał margrabiemu 6 koncertów, które od tego czasu noszą nazwę brandenburskich. Koncerty brandenburskie nawiązują do dawniejszego typu formalnego muzyki instrumentalnej t.zw. ^{in g}concerto grosso, którego to idealnej prawie formy słuchaliśmy przed chwilą. W typowym concerto grosso przeciwstawiano całej orkiestrze /grosso/ mniejszy zespół /concertino/. U Bacha ta formalna zasada nabiera własnego życia - nie jest to jedynie dialog między całym zespołem, a jego częścią; różne grupy instrumentów stoją w ścisłym związku z sobą, przenikają się na wzajem, rozdzielają i znów łączą. Koncerty Brandenburskie stanowią szczytowe punkty późnobarokowego, koncertującego stylu instrumentalnego, przedstawiają jednocześnie kwintę esencji polifonicznej muzyki Bacha. Nie zapomniał też kompozytor o ich przeznaczeniu. Koncerty mają wyraźny charakter dworskiej muzyki rozrywkowej. Są jednak zarazem dziełami na wskroś indywidualnymi, pełnymi polotu i fantazji. I koncert F-dur, którego za chwilę posłuchamy, wykonywany bywa bardzo rzadko. Może m.in. dlatego, że w concertinie

obok 2,3 obojów i fagotu względnie dwóch rogów i fagotu, występuje dawna odmiana skrzypiec violino piccolo, strojonych o małą tercję wyżej niż dzisiejsze skrzypce. Pierwsze ogniwo koncertu wyróżnia się charakterystyczną, symetryczną formą nazywaną czasem formą łukową. W drugiej części rozwija się w powolnym tempie długi duet między obojem i violino piccolo, do którego dołączają się fagot i kontrabas, a towarzyszy im reszta zespołu. Całość uzupełniają: "Myśliwskie allegro" oraz części taneczne: menuet i polonez, z dwoma przeciwstawnymi triami.

Oto zatem I Koncert Brandenburski F-dur Jana Sebastiana Bacha.

Części utworu: Allegro-Adagio-Allegro-Me^mu^metto-Trio I-Pollaca, Trio-II. Gra Orkiestra Kameralna ^{Philharmonica} ~~Philharmonica~~ of London, dyryguje Thurston Dart.

/Taśma: 2955-S, czas: 19'16"/

Był to I Koncert Brandenburski F-dur Jana Sebastiana Bacha.
Grała Orkiestra Kameralna ^{Philharmonica} ~~Philharmonica~~ of London, dyrygował Thurston Dart.